

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Virtutes Theologicæ. Libro Triplici Fidei, Spei, & Charitatis materias expono

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663**

Cap. 9. De Irregularitate ex homicidio casuali, aut ob suam, suorumue
defensionem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80695](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80695)

Se^{ct}. I. De Irregularitate Recept. Sent. 331

CAPVT IX.

De Irregularitate ex homicidio casuali, aut ob suam suorum-ve defensionem.

CAPVT X.

De Irregularitate ob defectum lenitatis.

43. **H**omicidium casuale dicitur, quod ex aliquo facto præter operantis intentionem sequitur, ut si iaculans in feram, casu interimat hominem. Porro is, qui etiam præter intentionem, ex culpa lata, seu peccando mortaliter in negligentia cauendi eum casum, irregularis fit. *Cap. ult. de homic. in 6* Nec sufficit levis culpa. Quia cum irregularitas sit poena gravis culpam supponit. Omnes fatentur. Et existimo definitum esse. *Quæst. 7. de penitentis.* Vbi dicitur, parentes secum dormientes infantes noctu inter dormiendū opprimentes, non esse irregulares, etsi hoc aliqua corū incuria, quæ poenitentiam meretur, eveniat, nisi ea negligentia fuerit studiosa. Quod verbum aperte significat, eā negligentiam saltem debere esse latam, siue culpam lethalem continere.

44. Qui dādo operā rei licite omnino casu, aut saltem sine lata culpa aliquem occidit, non fit irregularis. Idem dicendum de eo, qui cum moderamine iustæ tutelæ aliquem interimit pro suæ vitæ defensione. *Clement. Si furiosus, de homic. & alia capita eodem tit.* Quis vero hanc moderationem aut seruare, aut excedere sit dicendus. *Lessius c. 9. dub. 8. exprimit.*

45. Omnino casu occidens dando operā rei illicitæ, irregularis nō est, nisi ea actio hic & nūc ita sit periculosa, ut grauius peccet contra ius naturæ præcise ratione periculi occidendi, cui hic & nūc, ita operando, se exponit. Quia ut habetur *c. 15. qui 18. de sent. excom. in 6.* irregularitas nunquam incurritur nisi in casibus iure expressis. Atqui nullo iure est expressum talem fieri irregularem extra casum à nobis expressum. Sā v. *Irregularitas, ex deformitate. Salon. ro. 1. de iust. q. 64. n. 8.*

46. Debet culpa esse mortalis præcise ratione periculi, cui occidēs volūtarie se exponit. Quia ob hanc præcise incurritur hæc irregularitas, quæ quando ob culpam fertur, requirit mortalem, cum sit gravis poena. Colligitur aperte ex *c. Quæst. 7. de penitentis.*

47. Irregularis non est, qui cū moderamine iustæ tutelæ occidit alterū in defensione innocentis præsertim sibi propinqui. Quia hæc occisio est omnino inculcata, & quodammodo necessaria, & consequenter inuoluntaria. *Lessius c. 9. dub. 13.*

48. Idem dicendum de occidente cum moderamine iustæ tutelæ conante sibi pudicitiam, honorē, aut bona temporaria magni momenti eripere. Quia fit sine vlla culpa. Irregularitas vero cum poenalis sit, non incurritur nisi ob culpam. *Suar. d. 46. sect. 2. Lessius c. 9. dub. 11. & 12.*

Qui aliquem ad mortem conueniat, hac secuta, fit irregularis. *Alum ad mortem conueniat cap. 1. dist. 5. c. 2. de homic. in mortem conueniat.* Vbi hæc irregularitas non tam statuitur, quam statuta super irregularis, ponitur. Eam vero non incurrit Princeps civilis, vel Ecclesiasticus, qui statuit Iudices: aut alicui in genere, aut etiam in facto particulari committit cognitionem, & iudicium criminis capitalis. Secus si committeret solam executionem sententiæ latæ. Quia tunc directe inheret occidi. Nec etiam qui in genere Iudices ad faciendam iustitiam hortatur, etiam si sciat, mortem reorum secuturam. Nec qui fert leges, quæ certis criminibus poena mortis statuitur. Nec Iudices Ecclesiastici, qui degradatum, aut alium hæreticum condemnatum brachio seculari tradunt. Debent autem pro eo intercedere, ne morte plectatur, nō tam ut morte impediatur, quod sæpe sciunt, licite fieri non posse, quam ut ostendant, se ex parte sua eam non querere. *Cap. Nouimus, de verbor. signific.*

Irregulares, morte secuta sunt, qui efficaciter in mortem rei directe influunt, siue concurrendo ad sententiæ capitalis executionem, vel lationem. Tales sunt accusatores, Testes, & iudices, notarii sententiæ dictantes, scribes, recitantes, aut eidem subscribentes. Secus est de famulis, qui eam excipiunt. Quia nullam autoritatē ipsi addunt, & consequenter neque in eam influunt. *Avila part. 7. d. 1. sect. 1. dub. 1.* Itē tortores, & lictores physice ad mortē concurrentes, extruētes focū quo viui comburi sunt, & similes. Non tamen ij, qui ligna, gladios, funes, & c. vendūt, quibus alius interficiēdos sciunt. Quia nimis remote concurrunt. Imo nec faber, qui foream erigit, nisi tanquam officialis iustitiæ ex officio id faciat. Nam communis faber nimis remote concurrat. Idem dixerim de vendente tortori gladium, aut arma militi ad bellū eunti: multoquē amplius de eo qui comburendo impetraret mortem leniorem & celeriore, ut dixi.

Irregularis non est, qui indirecte tantū est, causa mortis. Nempe qui accusat eum, à quo iniuriā est passus. Aut qui ius accusans quatenus hoc est hic & nūc necessarium, ne innocens graue malū incurrat. Quia hic est mera defensio innocentis cum moderamine iustæ tutelæ, ex qua irregularitas non incurritur. Quia cui conceditur aliquid, censetur etiam concedi ea omnia, quæ ad id sunt necessaria, ne concessio sit inutilis. Vnde colligo, reum se licite defendentem, cuiusque aduocatū, & testes non esse irregulares, etsi accusans defendens in probatione morte plectatur. Imo et si